

เมื่อตกเป็นทาสของบุหรีเช่นนี้ เพียงเป็นภาระต้องแสวงหาตระเตรียมมิให้ขาดตกบกพร่องก็พอทำเนา ที่ร้ายแรงนั้นก็คือทำให้สิ้นไม่รับรสอาหาร ขวนให้เบื่อง่าย ร่างกายจึงได้อาหารไม่เพียงพอ น้ำหนักตัวลดเหลือ 45 กก. แม้จะรับทานยาบำรุงหลายขนาน มีวิตามินเป็นต้น ก็ลู่ฤทธิ์บุหรีไม่ได้ ร่างกายจึงซบเซาหมดราศี ถึงกับเพื่อนฝูงบางท่านวิตกแทนว่า ชีวิตจะไม่ยืดยาวเสียกรรมัง แต่ตัวเองก็ยังไม่เห็นโทษบุหรี คงรักรสบุหรี ยิ่งกว่าสุขภาพของตัวเองอยู่อย่างเดิม เพียงแต่จะหายาที่ช่วยเจริญอาหารประทังชีวิตอยู่เท่านั้น

กาลเวลาล่วงมาจนถึงภายในพรรษา พ.ศ. 2512 เดือนตุลาคม มีพรรคพวกมาชี้ชวนว่า เขาจะนำ ภาพยนตร์ที่แสดงโทษการสูบบุหรีมาฉายให้ภิกษุสามเณรชม จะได้เปิดโอกาสให้เห็นโทษของบุหรีบ้าง ชั้น แรกรู้สึกอึดอัด เพราะจะทำให้ต้องเลิกสูบบุหรีที่ชอบติดนิสัย ครั้นจะปฏิเสธก็ดูเป็นว่าเราผู้ปกครองภิกษุ สามเณรไม่ส่งเสริมนโยบายของทางราชการ ที่สุดก็ตอบตกลง นัดวันเวลา (พุธที่ 1 ตุลาคม 2512 เวลา 19.30 น.) ใช้ตำหนักอรุณเป็นสถานที่ฉายให้ได้ชมทั่ว ๆ กัน จนเรียกชื่อสถานที่นี้ว่า "เฉลิมอรุณ"

ถึงวันเวลาฉาย เจ้าหน้าที่ได้นำปอดของคนที่ฟอกสะอาดแล้ว 2 ปอด ปอด 1 มีสีดำเป็นหย่อม ๆ ว่าเป็นปอดของผู้สูบบุหรี (จะตรงกับที่คนโบราณห้ามเด็กไม่ให้สูบบุหรีว่าตับจะดำกรรมัง) ส่วนอีกปอดสีนวล เหลืองไม่ดำ ว่าเป็นปอดของผู้ไม่สูบบุหรี ดูปอดกันทั่วถึงแล้วเริ่มฉายพร้อมกับพากย์อธิบายโดยละเอียด จนจบ ภาพยนตร์ที่ฉายเป็นภาพสีธรรมชาติ ตอนแสดงให้เห็นปอดและอวัยวะภายในจะเห็นสีเลือดแดงฉาน ขวนเสียวไล ถึงบางท่านไม่สามารถทนดูเพราะขวนเวียนเป็นลมก็มี

เมื่อเสร็จการฉายแล้ว ความคิดก็แล่นขึ้นว่า นี่เขานำของจริงที่เป็นโทษมาให้ดู มิใช่ของหลอกลวง เราได้เห็นแล้ว ขืนยังทนสูบบุหรีอยู่ต่อไป ศิษยานุศิษย์ ภิกษุสามเณรก็จะคิดว่า แม้ความผิดประการอื่น ๆ เราผู้เป็นหัวหน้าปกครองก็คงละไม่ได้ อย่างนี้ไม่สมศักดิ์ศรีหัวหน้าผู้ปกครองที่ดี เลยทำให้มุนานจะต้องเลิก สูบบุหรีเพื่อรักษาเกียรติผู้ปกครองให้ได้ จึงอธิษฐานใจเลิกสูบตั้งแต่วันนั้น เวลาประมาณ 21 น.เศษ ทั้งที่ในยามยังมีบุหรีเต็มซองอยู่

กลางคืนผ่านไปจนถึงรุ่งขึ้นเวลาเช้า ฉันทานอาหารแล้ว ถึงเวลาเคยที่จะสูบบุหรี ฉันทน้ำชาจีนสลับ คู่กันไป มองดูกล่องบุหรีการิกที่วางอยู่ข้าง ๆ ปลุกความกระหายใคร่สูบให้เกิดขึ้น สติก็เตือนว่าตั้งใจจะ เลิกสูบแล้ว ควรรักษาความตั้งใจไว้ เมื่อว่างจากการสูบบุหรี ทำให้รู้สึกเบาในสมอง โหวงเหวง จึงดื่มน้ำชา แทนความกระหายนั้น คอยแก้การอยากสูบบุหรีด้วยการดื่มน้ำชาร้อนแทน บังคับใจอยู่ได้ประมาณ 7 วัน รู้สึกลิ้นที่ไม่เคยจิบรสอาหารนั้น กลับรู้สึกดีขึ้น เปรี้ยว หวาน มัน เค็ม อร่อยชวนให้อยากบริโภคผิดกว่า ยามสูบบุหรี เป็นกำลังใจให้คงดสูบต่อไป ยิ่งกว่านั้นเมื่อวันเวลาผ่านไปได้ 7 วัน ถึงเวลาลงทำวัตรเย็น พอ หมดพิธี ได้หันไปถามพระเณรว่า เมื่อดูภาพยนตร์เรื่องโทษของบุหรีแล้ว มีใครงดสูบบุหรีได้บ้าง ปรากฏ ว่าไม่มีใครสามารถงดสูบได้เลย จึงแจ้งให้พระเณรทั้งนั้นทราบ ว่า เราเลิกสูบบุหรีได้ 7 วันแล้ว จะเลิก สูบได้เด็ดขาดต่อไปหรือไม่ ยังไม่แน่ แต่ก็จะพยายามอาศัยความพยายามควบคุมตนเองเป็นหลักสำคัญ

พองดสูบมาได้ประมาณ 1 เดือน ลองชั่งน้ำหนักตัว เข็มชี้บอกเลขที่ 50 แสดงว่าน้ำหนักเพิ่มขึ้นแล้ว จึงมั่นใจแน่นอนที่จะเลิกสูบบุหรีอย่างเด็ดขาดแต่บัดนั้น เมื่อเลิกสูบบุหรีมาได้ประมาณ 2 เดือน ร่างกาย มีเลือดฝาด ผิวพรรณดีขึ้น ถึงกับรับการทักทายจากเพื่อนฝูงว่าได้ยาอะไรมาบริโภคจึงมีเลือดฝาดดีขึ้น จึงตอบเป็นสำนวนว่า "ฉันทยาเลิกสูบบุหรี"

ขอบรรดาญาติมิตร ศิษยานุศิษย์ผู้เคารพนับถือ ผู้ที่ยังตกเป็นทาสของบุหรีอยู่ จงตั้งใจเลิกสูบบุหรี โดยเด็ดขาดเถิด ชีวิตจะได้พบความสุขสำราญอย่างแท้จริง แม้จะเลิกได้ภายหลังก่อนสิ้นชีวิต ก็ยังนับว่า เป็นโชคดี ที่พบไม่งาม เมื่อขวนจวนปิ่น